

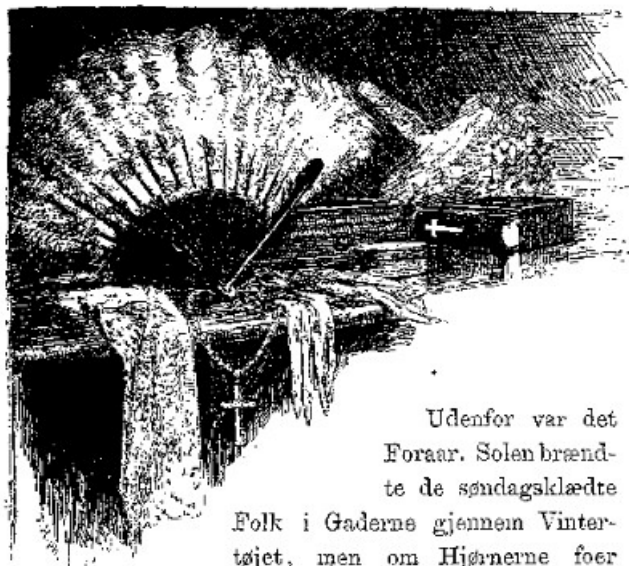
Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: EN KONFIRMAND

Citation: Juel-Hansen, Erna: "EN KONFIRMAND", i Juel-Hansen, Erna: *Sex Noveller*, udg. af HANS NIK, HANSEN , 1885, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh02val-shoot-workid56408/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sex Noveller

EN KONFIRMAND.

Udenfor var det
Foraar. Solen brændte
de søndagsklædte
Folk i Gaderne gjennem Vinter-
tøjet, men om Hjørnerne foer
en fejende Martsvind, der bed
i Næsen og trak en tynd Isskorpe over Vand-
pytterne paa Skyggesiden. Gaarsdagens Søle
var som blæst bort. Byen saa ud, som den
havde taget Rent paa i Anledning af Søndagen,
man mærkede endnu den kolde Friskhed efter
Morgentoiletet.

I Kirken var der propfuldt. En tung, kvalm Luft hang over Forsamlingen, steg op fra Varmereerne og dampede gennem Klæderne, blandende sig med Uddæmstningerne fra de mange Mennesker. Gennem de tildækkede Vinduer sivede et dæmpet, grønligt Lys; kun hist og her stjal Foraarsolen sig igjennem i en skarp Straale, der gjorde Alterlysenes Flammer rødgule og sendte en skinnende Støvstribe paa Skraa gennem Rummet.

Alle Stolestader og Pulpiturer var fyldte, Folk trængte sig sammen i Sidegangene Hoved ved Hoved og rakte Hals for at faa et Glimt af den hellige Handling at se. Der var Forældre og Slægtninge i Stolene langs Midterskibet bagved de unges Skare, der var Bekjendte og Venner og Venners Venner og nysgjerrige af alle Slags. Det var en Glædesdag i Kirken — Konfirmationsdag.

Ceremonien nærmede sig sin Slutning. Den var begyndt Klokken ni med Højmessetjenesten, saa havde Pastor Skou talt til Konfirmanderne, og nu henad to havde de halvandet Hundrede unge Sjæle gjort Rede for deres Kristendomskundskab i lige saa mange uheldige Svar paa Præstens højt udtalte, smukt formulerede Spørgsmaal.

Det havde været en langvarig og trættende Proces. Træthed og Slaphed havde listet sig over disse unge Ansigter, som Morgenens højtidelige Indtrædelse i Kirken og den stemnende Prædiken havde præget med en vis løfter Uro, der steg, alt som Eksaminationsøjeblikket nærmede sig.

Selv Pastor Skou var træt, over al Maade træt, da han havde naaet den sidste i Drengenes Række. Hans sygelige Legeine taalte ikke de mange Timers uafbrudte Anstrængelse, og der var kommet et sjattet Anstrøg over hans tynde Skikkelse, som Præstekjølens vide Folder ellers gav Anstand; da han gik de faa Trin op til Kordøren. Han standsede et Øjeblik med Ansigtet mod Alteret og støttede sig mod Messingsøjlerne i Dørgelænderet. En medynksfuld Munnlen gik igjennem Menigheden, mens et Kor af opsparet Hoste, Rømmen og Pudsen Næse gav Gjenlyd i Kirken. Saa vendte han sig rank, knejsende og saa med vidtskuende tankedybt Blik ud over denne døsig Skare, han nu skulde ryste op af den Søvnighed, deres kjødelige Natur havde ladet falde over dem, just i den Stund, da deres Hjerter burde flyve Gud i Møde i det hellige og alvorsfulde Løfte, han om et Øjeblik skulde kræve af dem. Han løftede Hænderne fast foldede foran sig og begyndte at tale. Hans Stemme var hæs, næsten uhorlig, men han skreg Hæshed igjennem, til Organet lystrede ham.

Hvislende trængte hans luende Ord om Synd og Forsagelse, om at afde fra Kjødet og iføre sig Aandelighedens Klædebon for at opstaa i Herlighed, til Kirkens fjerneste Kroge. Langs de unges Rækker blussede Kinderne, fyldtes Øjnene, og blandt Menigheden var Lommestørklæderne i Gang.

Pastor Skous Blik gled fra Ansigt til Ansigt, mens han talte, og med en Tilfredsstillelse, der opflammede hans Nidkjerhed, saa han, at han gjorde Indtryk, indtil hans Øje faldt paa en ung Pige i hans umiddelbare Nærhed — hun var tydelig nok ikke med.

Det var Margrethe Holm. Hun havde dog hele Tiden gjort sig Umage for at være det, men det var forbavsende, saa det var svært. Især efter at hun var eksamineret og havde hakket sig igjennem et langt Skriftsted og et Salmevers, sprang Tankerne omkring paa de løjerligste Steder.

Hun havde smaaøystet af Kulde og Benavelse under Prædikenen og havt ondt ved at følge med. Uaffadelig havde hun grebet sig i at smutte væk fra Tankegangen for at repetere alle de Skriftsteder, hun i en Hast kunde samle sammen, og havde dog imens den lidet trøstelige Bevidsthed, at hun naturligvis ikke „kom op“ i det, hun kunde, men i noget af al den ulærte Masse, der laa som en stor graa, meningsløs Klump i hendes Hjerne. Men saa blev det overstaaret — nogenlunde, og lettet saa hun Præsten gaa til sin Sidemand.

Gud, der var alle Dahls henne! Nej, hvor de nikkede — men det gik an at nikke igjen? Hun holdt sig stiv, men kunde dog ikke bare sig for gjenkjendende at trække paa Smilebaandet, men saa dog straks igjen ned paa Bindet af sin Salmebog. Dog ikke før hendes Blik havde strøffet en Gruppe af unge

Herrer, Studenter og Løjtnanter der i Nærheden. Nogle af dem kjendte hun. Hun var vis paa, de saa paa hende, og saa passede hun at vende Siden til den Vej; hun var kjønnest i Profil.

„Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt,“ lød det pludselig nede i Kirken. Det var Præstens Stemme, der gjentog Svaret fra en usikker Konfirmand. Hun foer sammen. Det var skrækkeligt, hun ikke hørte bedre efter, men tænkte paa saadant noget. Hun søgte at samle sig og anstrængte sin Høreevne. Men Pastor Skous Stemme tabte sig mere og mere langt nede i Kirkens Yderende.

En Solstraale skar Prædikestolen over i to Dele og bragte en af Snitværkets Figurer frem i grovt Lys. Det var en løjerlig Fyr, han havde Horn og et underligt, forvredent Ansigt og en Stav i Haanden. Han lignede en Satyr — aa Snak, en Satyr i en kristen Kirke! Nej, det maatte være Moses, ham udenfor Frue Kirke, der gjorde Undergerninger og førte Israeliterne tørskoede over det røde Hav. Men hvordan var det? — Det, havde jo deres Historielærer forklaret dem, var gaaet ganske naturlig til — ikke al Ting var som Præsten prædikede. — Aa, hvor var hun træt! Stoleryggen skar hendes Skulderblade. Hun bøjede sig lidt forover. Silkelivets sagte Knagen lød behagelig i hendes Øren. Det var kjedeligt, hun

kun havde faaet ét Liv til den sorte Silkekjole. Sort nedringet klædte Halsen saa godt! — hvor det nye Korset fra Davidsen var dejligt at have paa! Hun vuggede sig langsomt i Hofterne. Det bar Figuren saa godt, og saa var hun saa tynd i det — Bøndelmaalet om Taillen i Morges viste kun nitten Tommer — et helt Kvarter mindre end Olivias.

Men nu rejste de sig rundt om hende. Hvor det gjorde godt at komme til at staa. Naa—aa, nu skulde han tale. Hun rettede sig velbehagelig efter den lange Stillesidden og skød læmpelig den højre Skulder i Vejret — det nye Korset skar dog lidt i Siden.

Saa var det, Pastor Skou begyndte sin Tale. Men i Øjeblikket druknede hans Ord for hende i Silkekjolens Raslen. Hvor det lød morsomt — krik, krak! Med nedslagne Øjne, Hænderne foldede over Salmebogen listede hun sig til at gjøre en sagte Drejning for paa ny at høre Silken skratte omkring sig, — og det lange, lange Slæb og Slæbskjørtet med to Rækker broderede Garneringer! — Ganske forsigtig listede hun den ene Fod tilbage og fælte den blive borte i et Brus af Skjørt og Kjole. Da var det, hun havde den stikkende Fornemmelse af et Blik, der var fæstet paa hende. Hun saa sky opad, lige ind i Pastor Skous mørkt glødende Pupiller. Hun blev hvid i Ansigtet af Forfærdelse — havde han set noget?

og i næste Øjeblik purpurød, da en Vending i hans Tale bragte Kirken til at runge af Slutningsordene i Salmen om „Forfængelighed, Forfængelighed“.

Nu var hun lutter Øre, og inden Præsten sluttede Talen, havde han den Tilfredsstillelse at se nogle blinkende Draaber falde ogsaa fra hendes Øjne.

Saa kom Løftets Afæggelse. Der blev stille i Kirken. Og Præsten begyndte at spørge: Forsager du? Tror du?

Beklemmt og urolig hørte Margrethe dette to Gange gjentagne Ja, der hviskedes med taarefyldte Øjne — Haandtrykket, det bøjede Hoved, der modtog Velsignelsen — det var saa højtideligt, det tog næsten Vejret fra hende.

Hun begyndte at ryste: Turde hun sige, at hun troede? nej, hun troede ikke; og forsage? nh nej, saa skulde man vist lade være at være glad, og det kunde hun ikke, nej, nej — aa, bare han vilde springe hende over! Hendes Tænder klaprede. Nu var han ved hendes Sidemand. Hun vred sig som i Vaande. Taarer, der ikke vilde flyde, kvalte hende næsten. Saa!

„Margrethe Marie Elisabeth Holm, forsager du Djævelen og alt hans Væsen og alle hans Gjerninger?“ lød Præstens Stemme halvhæst aandeaagtig tæt ved hendes Ansigt, mens disse sære grønligræe Øjne borede sig gennem hende til Hjærtets skjulteste Lønkroge. Hun følte sig som grebet af

et Tag, der ikke slap. Hun skulde svare, højt, for alle disse Mennesker og til disse Øjne; hu — hun klippede med sine — de spurgte, spurgte ufravendt, og blev hvasse i Blikket, da hun syntes at nøle. Hun turde ikke se ind i dem og lyve. Det hele var et Sekunds Tøven. Men man rønmøde sig i Familiestolen; nogle Hoveder strakte sig frem ved Siden af hende, en Dame lige overfor blev pludselig et helt Kvarter højere. Saa sagde hun „Ja“ — hastig, højt, skrigende højt syntes hun selv. Hovederne trak sig tilbage, bagved hende pudsede Moderen Næsen, og Præsten spurgte, og hun sagde atter ja — og sank det som en Pille, der er for stor. Hun følte hans smalle Fingre omfatte hendes i det Haandtryk, hvormed hun bekræftede sine Jaer. Saa bøjede hun Hovedet og modtog Velsignelsen.

Pastor Skou gik til den næste.

Det brusede for hendes Øren. Hun maatte synke et Par Gange for at væde sin tørre Strube. Hun havde kolde Fødder og var hed i Hovedet. Hun huskede noget om, at en Velsignelse paa den vantros Hoved forvandles til Forbandelse, og hun strøg nervøst med Haanden over Panden, hvor det kolde Tryk af Præstens Fingre endnu dvælede.

Der blev banket paa hendes Skulder, og hendes Fader spurgte med sagte Stemme fra Stolen bagved: „Du er da ikke syg, min lille Pige?“ Hun

hviskede benægtende og tog imod sin Moders Lugteflaske.

Saa saa hun nedad Kirken, hvor Pastor Skou gik fra den ene til den anden, tog imod Løfter og uddelte Velsignelser, efterladende nedslagne Øjne, bævende Læber, Taarer, som aftørredes i Lommetørklæder af forskjellig Fiahed. Ingen nøiede. Hun saa til den anden Side; hendes Veninder, Kamilla Graf og Ludovika van Arndt sad ovenfor hende. Ingen af dem var fromme, vidste hun. De havde tit nok gjort sig lystige over Ursula Markov, hendes Sidemand til Venstre, fordi hun gik to Gange i Kirke om Søndagen og troede paa al „den Amnestuesnak“. Kamilla trykkede Kniplingssnippen af sit elegante Tørklæde mod Øjenkrogene. Ludovikas smukke Ansigt var blegt, og Øjnene løftede højt op mod — Pulpituret til Højre. Ursula sad med bøjet Hoved, badet i Taarer, Læberne bevægede sig sagte. Hun bad.

Og Pastor Skou gik videre og naaede omsider den øverste i Drengenes Række. Jo, ogsaa han, den lange Gymnasiast fra Latinskolen, som legede Kjærest med en stor Pige i Frøken Boldts Institut, og paa det sidste Børnebal for en beundrende Kreds af „Damer og Herrer“ havde udtalt sin Foragt for Dogmerne og svoret til Fritænkernes Fane, ogsaa han bukkede bejaende og rakte Præsten Haanden med Skoledrenge-Overlegenhed.

Saa var det forbi.

Forældre og Slægtninge omringede de unge. Der blev kysset og lykønsket Kirken over. Orgeltonerne brusede i en Sejershymne, og Klokkerne kimede saa i stig, da de kom udenfor, at det ordentlig gjorde ondt i Ørene. Løj — løj, løj! — løj — løj, løj! susede det i Margrethes Hoved. Kunde de andre mon høre det?

I Vognen var Margrethe tavs og bleg; Moderen og Søsteren snaksomme. Alle deres Bekjendte havde været i Kirke. Gud, hvor nydeligt af Dahls! Fru van Arndt var dog ubetalelig med sine Toiletter — hvidt Skindslag og Operahat i Kirken; det var næsten uanstændigt! Og Fruen saa med smerteligt Selvfølelse ned ad sin egen smagfulde, for Lejligheden afpassede Dragt, et *juste milieu* mellem Selskabs- og Kirketoilette: sort Silkekjole, udsyet Krave og dito Lærredsoflag, Jethue med Slør, Perlekniplinger. Det havde kostet moden Overvejelse at finde det rette. Men nu var det ogsaa fuldendt. Akkurat moderligt nok til at have to voksne Døtre og dog ungdommeligt.

Saa faldt Talen paa Præsten. Han var himmelsk, guddommelig! Fru Holm erklærede, hun havde glemt alt jordisk, mens han talte. Og hans Tale var ikke Tant, han førte et Liv helligt og rent som en Engels. Han var næsten intet Mandfolk, men kunde optages til Himlen, som han gik

og stod, ligesom Profeten, — hvad var det nu han bed, — i gamle Dage —

Olivia sukkede: man saa det paa hans Øjne, de var overjordisk dejlige. Den unge Mand! han levede vist ikke længe.

Men Hr. Holm mente, han havde været for stræng ved de unge. Man var ikke sat her i Verden for at faste og bede; naar man gjorde sin Pligt og for Resten var honnet, havde man Lov at nyde Livet, og hidsig tilføjede han, at saadan en leversyg Prælat kunde s'gu sagtens snakke, og hvad Syndigheden angik, saa — her traadte Fruen ham haardt paa Foden og tyssede paa ham for Margrethes Skyld. Men han viskede spøgende sin Datter over Næsen med sine sorte Handsker og bad hende ikke se saa forknyt ud.

Margrethe smilede. Hun begyndte at komme i Ligevægt. Den dagligdags Passiar beroligede hende. Hun glædede sig til Presenterne og til at faa noget at spise. De var alle sultne og talte om Middagsmaden.

Skraas for hende paa Bagsædet sad hendes Søster Olivia, en tyve Aars fuldmoden Skjønhed med et paafaldende gnavent Udtryk, der ikke klædte hende. Men det var ogsaa en Dag, der nok kunde give Anledning til Gnavenhed. Saadan pludselig at faa en voksen Søster, hvis seksten Aar paa en ubehagelig nærgaaende Maade mindede om, at man selv var over det første Hjørne. At der

saa oven i Kjøbet skulde gjøres saadant et Væsen af det! Som nu med Konfirmationsudstyret. Det var positivt meget elegantere end hendes havde været — to Slæbskjørter til saadan en Unge! Det var en storartet Uretfærdighed, hvad saa end Moder sagde om, at Slæb slet ikke var i Mode, da hun blev konfirmeret.

Forholdet mellem Søstrene var aldrig synderlig godt, og under den sidste Tids Skjærmydsler var det næsten blevet til Fjendskab.

Saa havde de unge Herrer af deres Bekjendtskab i Kirken uafbrudt lorgnetteret Margrethe og bare hilst flygtig paa hende, det var til at ærgre sig ihjel over — men — ah, nu kunde hun hævne sig! Thi dér kom Margrethes Helt, den fêterede Skuespiller fra Nationaltheatret, just forbi og hilste. Hun gjengjældte Hilsenen, og først da han var ude af Syne, sagde hun drillende:

„Det var Karl Petersen, Margrethe, aa, han hilste saa nydelig —“

Margrethe havde allerede Haanden paa Vinduesstroppen for at slaa Glasset ned, men betænkte sig og sagde et kunstlet-ligegyldigt „Saa?“

Et Øjeblik efter hilste hun paa en iøjnefaldende Maade: „Hvem var det?“ spurgte Faderen.

„Det var Kontorchef Dreyer. Tænk dig, Olivia, han gik med en Dame under Armen; mon han er bleven forlovet?“

Det gav et Sæt i Søsteren, hun blev rød og svarede kun med en arrig Vrissen. Men Margrethe smaaled indvendig — det var lutter Opspind.

De kom hjem. Hr. Holm trykkede Datteren et perlebesat Guldur i Haanden, Moderen hængte en vægtig Guldkjæde ved, og saa blev Margrethe ført hen til Klaveret, der bugnede af Foræringer — et Utal af røde Æsker, Saffians Etuier, Kikkerter, Vifter, Preciosa og Nips af alle Arter. „Min sandten en hel Guldsmedbutik,“ udbrød Hr. Holm, da Æskernes straalende Indhold efterhaanden kom for Dagen. Moderen stod ved og roste Smagen og Kostbarheden af de enkelte Sager. Søsteren saa surt og havde noget at udsætte paa alt.

Margrethe saa til nysgjerrig, uden først ret at gjøre sig forstaaelig, at alt dette var hendes. Men lidt efter lidt følte hun Tilegnelsens Behag, og alt dette blinkende Guld, Stenene og de moderne Luksusgjenstande gjorde hende gridsk paa Besiddelse. Hun kunde ikke lide, de andre rørte ved det. Hun vilde selv se, selv lukke op. Der var saa meget, at hun skuffet saa efter mere, da den sidste Gjenstand var pakket ud. Saa begyndte hun forfra, og taalte nu ikke, de andre tog noget af det i Haanden. Hun følte sig pludselig mættet uden at have spist.

Gratulationsvisiterne begyndte. Faderens Volontærer, enkelte Bekjendte, der ikke skulde med til

Middagen. Hun blev lykønsket, besét, beundret. Der blev budt Vin og Kage; hun nippede til et Glas, maatte klynke med den ene og den anden. Hun fik røde Kinder, følte sig vel og raslede fra Stue til Stue mere end nødvendigt med sit lange Slæb.

Moderen og Søsteren skulde klædes om til Middagsselskabet. Hendes Fader vilde have, hun skulde lægge sig lidt for at hvile ud efter den lange Kirketid. Men det vilde hun ikke. Ensomheden i den lille Stue lokkede hende ikke. Hun blev i Dagligstuen, hvorfra de sidste Visiter først fjærnede sig, da Middagsgjæsterne begyndte at komme.

En Familiemiddag, 50 Kouverts. Det havde kostet Hr. og Fru Holm en hel Del Besvær at faa den sat paa Benene. Det var en noget stridbar Slægt til begge Sider, og ikke saa lidt diplomatisk Kløgt havde maattet anvendes for at faa forskellige smaa Stridigheder bilagte, saa den Onkel og hin Svoger og disse Svigerinder kunde mødes uden at „se hverandre Øjnene ud af Hovedet“, for ikke at tale om være Fjendtligheder.

Men nu var det lavet i Stand, lappet sammen; den store Familie mødtes i Enighed. Onkler, Tanter, Fætttere, Kusiner, Husets allernærmeste Venner og Veninder, et Par Excellencer, Hr. Holms Kolleger i Ministeriet, og Hs. Velsærværdighed Hr. Pastor Skou. Dette sidste var en stor Ære for Huset,

en Undtagelse fra den faste Regel, at Pastoren ikke gik i Selskab.

Men Fruens Bønner havde været saa indtrængende, hendes Tilskud til den indre Missions-Forening, Pastor Skou stod i Spidsen for, saa rigelige, og hendes Tilstedeværelse i Familiestolen, naar han prædikede, saa regelmæssig, at han havde givet efter for én Gangs Skyld.

Det store Sovekammer ved Siden af Spisestuen var ryddet ud, dér var dækket til de unge.

I Spisestuen gik det stift til. En træg Familiepassiar var i slæbende Gang rundt Bordet. Pastor Skou sad for Bordenden ved Siden af Fru Holm, som i mørkerød, firkantet udskaaren Silkekjole og Pandelokker saa endnu yngre ud end i Kirken. Han lod de fleste Retter gaa urørte forbi og nippede kun til Vinen.

Fruens Beundring for hans Afholdenhed steg, og hun var delt imellem en pinlig Frygt for ikke at opfylde sine Pligter som Værtinde, naar hun ikke nødte ham, og en vis from Sky for at friste hans Principer, naar hun gjorde det. Hun gjorde sig Umage for selv at spise lidt.

De førte en alvorlig Samtale. Han beklagede hovedrystende Tidens Vantro og fortalte saa et, saa et andet Tilfælde af Frafald fra Kirken, en derpaa følgende kortere eller længere Forvildelsestilstand og Synderens endelige Omvendelse, hvortil det, næst Guds naadige Bistand, havde været ham,

Pastor Skou, forundt at være Midlet. Fruen var rørt og takkede ham med Taarer i Øjnene, — som hun forsigtig aftørrede, før end de faldt og plettede Kjolens sarte Farve — for hans opbyggelige Fortrolighed. Hun var Gud og Pastor Skou taknemmelig, fordi hun og hendes Hus var naaet i Havn i rette Tid. Hun følte godt, at Religionen var Familiens Havn og Støtte. Pastor Skou gav hende Ret.

Han befandt sig vel i denne decante Stillehed, ved Siden af sin takkelige Værtinde, som, skjønt en Dame af Pengearistokratiets Verden — hun havde bragt Formuen til Huset — udtalte saa betryggende Anskuelser.

Imidlertid begyndte Mad og Vin at gjøre sin vanlige Virkning. Passiaren blev livligere, et Par Skaaler blev udbragte, Familien smeltede sammen i en højere Enhed. To døve Tanter, som ikke havde talt til hinanden i Aar og Dag, raabte hinanden intime Familieskandaler ind i Øret bag en af Excellencernes Ryg i den salige Tro, at de hyskede. Man drak, man tyggede, blev gemytlig, klinkede; en af Excellencerne, en mager Mand med saa stærkt fremtrædende Underbid, at hans Borddame hvert Øjeblik frygtede at se ham tabe Underkjæven i Tallerkenen, sagde en Brander, den anden Excellence lo deraf, og høflig fortalte den fra Nabo til Gjenbo Bordet over. Man lo, man klappede, raabte Bravo, pænt, adstadig, dannet, maaske lidt trykket af, at „Præsten“ var ved Bordet.

Margrethe kjedede sig gudsjammerlig. Hun sad som paa Naale ved den anden Bordende mellem en Etatsraad og sin Fader. Hun vilde spille en Rolle, lægges Mærke til, og hun følte sig tilside-sat her for bare Mød. Naar hun bøjede sig lidt til Siden, kunde hun se ind til de unges Bord, de morede sig, og deres Latter og overstadige Kommers skurrede nu og da gennem Graviteten i Spisestuen.

Da Isen kom ind, og Champagnen skjænktes for anden Gang, lød der pludselig fra Sovekamret et højkrøstet Kor: Og dette skal være Margrethe Holmses Skaal, Hurra! —

Det var ikke til at modstaa. Med et fyldt Glas i Haanden og Slæbet brusende efter sig løb hun der ind. Hun blev modtagen med Jubel. De var allesammen meget røde og meget varme. En halv Snos Arme ræktes ud imod hende, men to af Veninderne trak hende ned mellem sig og hviskede hende fra hver sin Side i Øret: „Du skaffer os vel Lov at danse — vi vil danse — vi maa danse, sødeste Margrethe — vi maa,“ — og fra den anden Side af Bordet stræktes Hovederne frem og nikkede og raabte: „Vi vil! vi vil!“ En smeltende ung Rus lagde Haanden paa Hjærtet og deklamerede: mit Testimonium for en Dans! — Margrethe saa lidt usikker ud, men lovede at „kjæle Fa'er op“ til det. Nok en Skaal, Klinken rundt, Kyssen af Veninder, og under Hurraraab foer hun ind igjen.

De var ved Konfekten. Nu gjaldt det at passe Øjeblikket. Hr. Holm var oprømt, velstemt, hed i Hovedet. Middagen var lykkedes. Alt var i Orden, Excellencerne havde komplimenteret ham for hans Vine og hans Døtre. Nu ved Slutningen af Maaltidet, da hans Pligter som Vært gav ham lidt Pusterum, lod han sig Desserten og Madeiraen smage. Margrethe lænede sig kjælent til ham, og mens hun puttede ham en stor Drue i Munden, trak hun ham blidt i Øret og hviskede: „Fa'er, faar vi Lov til at danse en Gang rundt — bare én Gang rundt?“

Han sendte et forbløffet Blik i Retning af sin Kone og Præsten, rystede paa Hovedet og sagde afgjørende: „Gaar s'gu ikke an, Barn.“

Hun lod sig ikke forknytte. „Fa'er, et Glas Madeira til Frugten. Du har endnu ikke klinket ordentlig med mig.“ De drak, og hun lagde Armen om hans Ryg og hviskede igjen: „Aa, søde Fa'er, vi vil saa rædsom gjerne — bare en lille Smule! vi skal gjøre det saa pænt og stille. Slet ingen Ture, du, bare en Polka, eller en sagte Vals — en ganske sagte Vals.“

Der var noget af en Kattekillings kjælende Ynde over hende, mens hun proppede ham den ene Drue i Munden efter den anden med sine smalle, endnu lidt rødsladne Fingerspidser. Hun var hans Kjæledægge — ham mere lig i Sind og Skind end hans anden Datter. „Naa, naa, min Kylling, nu

skal vi se, maaske —“ han saa over Brillerne atter ad Præstekanten til og hviskede, i det han skød Stolen tilbage for at rejse sig: „Naar Præsten er gaaet.“ Hun kneb ham i Armen af Glæde. „Du er en sød, sød Fa'er! aa, jeg kunde knuse dig — —“

Man gik fra Bordet.

Kaffen var drukket, Cigarerne røget, Excelencerne gaaet hjem. Tanterne forsvandt med Fru Holm i hendes Kabinet, de ældre Herrer skjævede til Spillebordene, den yngre Del af Forsamlingen drev om mellem hverandre, samlede sig i Klynger, stak Hovederne sammen og gik fra hverandre igjen. Margrethe tog Oprejsning for Kjedsomheden ved Bordet og holdt en drillende Fægtning i Gang med de unge Herrer. Hun var i sit Es. En Blanding af Bursch og Dame i hendes Væsen klædte hende ypperlig; Fætrene begyndte allerede saa smaat at forelske sig i hende. Dette Pigebaru i den lange sorte Kjole, som igaar var en Skoletøs og i Dag noget helt andet, forvirrede dem, og denne Gaade drog til. Deres Usikkerhed gjorde hende sikker, og faldt en af dem en Gang ud af Rollen, fik han én over Næsen, som sad fast.

Men det var for galt, vilde dog den Præstemand ikke pille af? Selv for de gamle Herrer, hvis Fingre klæde efter Spillekortene, blev Tiden lang, sagtes da for Ungdommen, der længtes efter at røre Benene.

Imidlertid stod Pastor Skou — „som han var groet fast,“ sagde Margrethe — i et Hjørne af Stuen i dyb Samtale med Frøken Olivia. Han taalte ikke Tobaksrøg og var bleven i Dagligstuen hos Damerne. De havde begyndt at tale sammen, mens de begge drak Kaffe, og Frøknens gratisse Nøden havde endog faaet Pastoren til at glemme sin Leversyge og tømme en *pousse café*. Deres Ansigter var bestandig blevne alvorligere. Over Frøknens Dneøjne havde der lagt sig et dugget Skjær, mens hun tilstod ham sine ungdommelige Smaasynder, sine Tvivl og de første religiøse Rørelser, han havde vakt hos hende. Mens hun talte, undselig, afbrudt, tegnede hendes Pegefinger indbildte Figurer paa Marmorkonsollen, hvortil Præsten lænede sig, og hans Øjne fulgte først tankeløst, siden med større Opmærksomhed den hvide Arms blødt rundede Linjer, fra Handskens lysegraa Rand og helt op, hvor den blot ved en Strimmel Ærme var skilt fra Skulderens faste Runding. Hun havde meget smukke Arme.

Hendes sidste Spørgsmaal blev ubesvaret. Hun saa op og mødte hans Øjne paa deres jordiske Vandring. Hun rødmede velopdraget, men tog uden Mishag med klædelig Undseelse mod den Hyldest, der ydedes hende fra en saa uventet Kant. Pastor Skou blev Rødmen væk og besindede sig. Hans blege Kinder blev endnu hvidere, han stam-

mede en meningsløs Frase og tog Afsked fra Selskabet med pludselig Hastighed, efterladende Frøken Olivia behagelig beskæftiget med den Kulisseforandring, som Anbringelsen af en Præstegaard nødvendiggjorde i hendes Fremtidsdrømmes omskiftelige Sceneri.

Saa snart Præsten var ude af Døren gjorde Margrethe et selvforglemmende Spring af Glæde og sluttede sin bedste Veninde i en stormende Omfavnelse.

Et Kavallerichoc mod Spisestuen. Men endnu laa Klaveret fuldt af alle Presenterne. I et Nu var alle Hænder i Bevægelse, og alle havde samme Tanke: paa Margrethe skulde det anbringes alt sammen, Kjæder, Broscher, Armbaand, Ringe, alt maatte have Plads. Hun rystede af Utaalmodighed og Fornøjelse. Det havde hun haft Lyst til hele Tiden, men skammet sig. Nu skete det. Veninderne fæstede Broscherne paa Kjolen helt ned til Livet, hængte Kjæderne som en tyk Ring om hendes Hals; paa hendes udrakte Arme og Hænder kappedes de unge Herrer om at sætte Armbaand og Ringe — alt det øvrige blev slængt hen i Vindueskarmen.

En af Fætrene bemægtigede sig en Brosche og vilde fæste den ved hendes Barm. Men hun rev den fra ham, stak ham med Stilken dybt i Haanden og raabte med udfordrende Latter:

„Nok se, men ikke røre!“ Han trak Haanden til sig med et: „Av, for Fanden!“ og i det han vendte sig til de nærmeststaaende Kavallerer, sagde han halvhøjt: „Hun bliver s'gu god, naar hun bliver gjemt.“

En hamrede i det samme løs paa Klaveret; han bukkede for hende og foer afsted med hende i en hvirvlende Vals, fulgt af en halv Snøs andre Par.

Den intet anende Fru Holm kom aandeløs fra Kabinettet, for sent til at stoppe de unge i Farten. Hun gjorde Indsigelser, som ingen hørte paa, hun vilde lukke Klaveret paa Hænderne af den spillende, men et halvt Dusin andre Hænder holdt igjen. Man tiggede, tryglede, besvor hende og paaberaabte sig Hr. Hohn, som klogelig havde søgt Ly ved L'hombrebordet. Hun vedblev sin Protest. Da lagde en af Fætrene, Familiens *mauvais sujet*, sin Arm om hende og trak hende modstræbende Gulvet rundt et Par Gange. Svimmel, forpustet, vred og dog halvt overvunden skyndte hun sig ud af Larmen med høje Beklagelser over „det gale Menneske“ og med hemmelig Ængstelse for, hvad Pastor Skou vilde sige, hvis han fik det at vide.

Parrene snoede sig mellem hverandre i en susende Svingen om og Stormen løs. Gulvet rystede under det „russiske Kavalleris“ Trampen. Damerne Smaahvin, naar de i Mølleturene kastedes fra Arm til Arm, blandede sig med Klaverets Dundren.

Til sidst bød man de gamle op, fra Spilleborde og Strikketøjer blev de trukne med, og Vildskaben smittede. Snublende, tumlende over Stole, som væltede, og Borde, som skubbedes ud af deres Pladser, foer den lange Række Haand i Haand gennem alle Værelserne, ført an af gale Fætter Kristian. Det var Kehrausen.

Langt over Midnat var Margrethe alene i sit Værelse. Puh! Det var en varm Fornøjelse! Hun lagde Guldstadsen fra sig, fik Kjolen af og smed sig paa en Stol med Benene langt fra sig. Gud, hvor hun havde moret sig! Olivia kunde rigtig nok nu gaa hjem og lægge sig med sin Flæskenhals og sine Pølsearme — der var én, der havde været Nummer ét i Aften, og det var Margrethe Holm. Hun lo højt, da hun huskede paa Fætter Kristians Artigheder. Pyt! han kunde spare sig Ulejligheden, nu skulde der mere til.

Saa rejste hun sig, begyndte at løse sit Haar for Spejlet og gav sig midt i det til at prøve en Guldkjæde om sin blottede Hals. Nej fy! den var lidt for mager, men det kom nok!

Det snurrede rundt i hendes Hoved, da hun lagde sig — aa, en himmelsk Dag! Saadan var det altsaa at være voksen! Hun gav Sengedynen et Spark med Fødderne af Henrykkelse. Og nu paa Lørdag var der Ballet hos Dahls; de havde

været saa søde at gjemme det, saa hun kunde være med som voksen Baldame. Det var ogsaa lige akkurat, hun kunde komme med, for paa Fredag skulde hun til Alters.

Her stoppede hun næsten forskrækket. Dette med at gaa til Alters var vist for alvorligt til at blandes sammen med Ballet hos Dahls. Aa, det hele var egentlig alvorligt. Dette Løfte i Kirken i Dag — hvad var det vel, hun havde lovet? Hvis det var ondt at gaa paa Bal og at more sig, kunde hun rigtig nok ikke holde det — nej, hun elskede at more sig. Det var for Resten kjedeligt, de havde været saa vilde før — det var ogsaa Fætter Kristians Skyld. Han havde gjort dem rent tossede.

Heden steg hende til Hovedet, hun vendte og drejede sig. Hun søgte at tænke paa andre Ting, men uvilkaarlig vendte Tankerne tilbage til Handlingen i Kirken, Præstens Spørgsmaal, Konfirmandernes Svar. Halvt i Søvn repeterede hun Trosartiklerne, og pludselig syntes Pastor Skous Stemme atter at lyde i hendes Øre: „Forsager du Djævelen og alt hans Væsen —“

Hun foer op over Ende i Sengen — aa, hun havde jo løjet, da hun sagde ja til det; hvor det var frygteligt! Hun holdt Hænderne for Ørene, rokkede frem og tilbage og stønnede.

Halvt i Angst, halvt i Andagt trængte det

sig saa ud over hendes Læber: „Vor Herre, de siger, du er god — aa, vær saa ikke vred, fordi jeg løj i Kirken.“ Saa saa hun sig angstelig om i Mørket, trak Dynen op over Hovedet, i det hun lagde sig — og sov ind.